

ogsaa først paa dette Tidspunkt — berettiget; overfor 175 Mill. Kr. i Merindkomstskat staaer 90 Mill. Kr.s Forøgelse af Forbrugsskatter. Dermed er den radikale Periode forbi, og vi kommer til Venstres Tid. I 1920 stiger Indtægten til Højdepunktet, nemlig til 4 011 Mill. Kr.; Skatteindtægten dalder derimod for første Gang, nemlig med 40 Mill. Kr. Det følgende Aar dalder Indtægten med 640 Mill. Kr., og Skattebeløbet tilsvarende med 85 Mill. Kr. Procenten er begge i disse Aar 13,5.

Hvad viser nu dette? Det viser, at under hele Krigen blev Skatten paalagt progressivt under Hensyn til Indtægtsniveauets Stigning; efterhaanden som Indtægterne steg, steg Skatten progressivt. Den særlige Krigsindtægt blev øjeblikkelig og stærkt stigende beskattet gennem Merindkomstkatten, saa snart Merindkomsten var konstateret. Forbrugsskatterne paa det uundvædige Forbrug, Spiritus, Tobak, Vin, Øl o. s. v., blev indført, saa snart Indtægtsforhøjelsen havde antaget en mere almindelig Karakter. Kun i et Aar er der betalt urimelig lidt i Skat i Danmark, og det er i Aaret 1920—21. Da betalte man af 650 Mill. Kr. højere Indtægt 40 Mill. Kr. mindre i Skat end det foregaaende Aar, og dette er saa meget mere grelt, som der i den Indtægt, man havde i dette Aar, bl. a. var 150 Mill. Kr. i Selskabsskat, som Selskaberne havde henlagt det foregaaende Aar, og som ikke betaltes af de 4 011 Mill. Kr.s Indtægt, som Borgerne i Almindelighed havde i dette Aar. Fradrager man Selskabsskatten i 1919 og 1920, viser det sig, at i 1919 betalte Borgerne i Skat udover Selskabsskatten 550 Mill. Kr. af 3 360 Mill. Kr.s Indtægt, og i 1920 390 Mill. Kr. af 4 011 Mill. Kr., det vil sige procentvis i 1919 ca. 16 pCt., og i 1920 ca. 9,7 pCt., altsaa nu mindre end før Krigen. I det følgende Aar, i 1921, stiger Procenten til 12,7, og i det kommende Aar vil den atter stige yderligere. I 1920 frembragtes der derfor et Indtryk af Lettelse for Borgerne i Skatter, som passede den højtærede Regering meget godt, men som kun skete ved, at man undlod at dække det uhyre Underskud, som dette Aar havde, netop paa det Tidspunkt, da Indtægten var der, og som man udtrykkelig havde lovet, at man vilde dække — det var Kornlovsunderskuddet, — ved at tage Pengene. Det blev udtrykkelig sagt af den højtærede Landbrugsminister, at skulde hans Beregninger slaa fejl, saa skulde Underskuddet dækkes ved forhøjede Skatter. Men altsaa dette Aar, hvor Indtægten har staaet højest, har der

været betalt den laveste Skat procentmæssigt under hele Krigen. Deraf vil man se, hvad Fremstillingen fra anden Side har paa sig om, hvornaar man undlod at tage Skatter til at dække Underskuddet. 1920 er det Aar, hvor Venstre sejler Finanserne i Sænk, og det er det Aar, som den høje Regering stadig har slidt med bagefter. Den højtærede Minister gjorde den Bemærkning, at det Billede, jeg havde brugt om, at han befandt sig paa et rullende Fortov, der rullede mod ham, ikke var urigtigt. Han føler sely, at hans Ben bevæger sig i modsat Retning af det Grundlag, hvorpaa han gaar; det er tydeligt. Men, sagde den højtærede Statsminister, det er ikke underligt, at jeg er saadan stillet, og at det kun gaar langsomt fremad, for det kommer af, at Oppositionen sætter Fortovet i modgaaende Bevægelse. Hvorledes skulde vi være i Stand dertil. (*Stats- og Finansministeren*: Det har jeg aldrig sagt!) Ja, den højtærede Minister sagde, at vi bestræbte os for at hindre ham i at komme frem. Men hvorledes skulde vi være i Stand dertil? Den højtærede Minister har baade i dette Ting og i det andet Ting sit absolutte Flertal og kan gøre nøjagtigt, hvad han vil. Selv om vi til det yderste havde vist os som Folk, der modarbejdede Balancen, vilde det jo intet som helst betyde, hvis han og hans Parti vidste, hvad de vilde, og gjorde, hvad de kunde.

I øvrigt er det fuldkommen forkert, at vi saaledes har stillet os afvisende. Tværtimod, vi har ved enhver Lejlighed medvirket til alle de Besparelser, som er foreslaaet med Undtagelse af en enkelt, hvor den højtærede Minister heller ikke har kunnet faa de Konservative med, det var med Hensyn til Spørgsmaalet om Besparelse overfor Tjenestemændene. Der har vi ikke kunnet gaa saa vidt, som den højtærede Minister foreslog; men den højtærede Minister erkender jo, at de Konservative har Ansvarsfølelse overfor Økonomien, saa naar den Omstændighed, at de ikke vilde gaa saa vidt, ikke kan berøve dem deres Ansvarsfølelse, kan den heller ikke anfægte vor. I øvrigt er vi gaaet med til de Besparelser, som er anvist, og dem har jeg anført. — Hvorledes vi har stillet os til Skatterne, skal jeg komme ind paa, naar jeg svarer det ærede Medlem Hr. Korsgaard.

Den højtærede Minister vendte sig saa til Statsregnskabet og forsøgte at dække sig mod mit Angreb paa Opstillingen af Landmandsbankaktierne ved at sige, at det er traditionsmæssigt. Nej, jeg har just paa-